

[Aksel Larsen.]

Det er den nye indstilling, der skal til; det er i hvert fald den politik, der praktiseres, og som vi får illustreret bl. a. gennem de beslutninger, vi rent formelt skal behandle i folketinget i dag. Beslutningen om yderligere kompetence til Eisenhower og om at udlevere Danmarks flådestyrker til en atlantisk admiral og beslutningen om en ny overenskomst om det såkaldte Grønlandsforsvar er rent formelt forslag til beslutning, men de er afgjort forlængst, regeringen har underskrevet dem, og vi ved udmærket vel, at tingets flertal aldeles ikke tager behandlingen af disse forslag alvorligt; derom vidner også den almindelige mangel på interesse i folketingssalen i dag.

Hvordan man skridt for skridt går videre under Atlantpolitikken, kan man se af den praktiske udvikling af begivenhederne. Dengang man skulle „søge“ Atlantpagten til det danske folk for at skaffe undskyldning for rigsdagsflertallets vedtagelse af den, forkyndte udenrigsministeren — han var også konservativ, men havde et andet navn —, at det naturligvis ikke berørte vor suverænitæt, at vi selv var bestemmende over, hvor mange penge vi ville ofre på forsvaret, og at vi ikke kunne presses til noget, vi ikke ville gå med til.

Men hvordan er det gået siden? Ja, man er kommet med stadig øgede forsvarsudgifter. Man kommer med forslag, som regeringen allerede har godkendt, om udnævnelse af en amerikansk overgeneral også over de danske væbnede styrker, og så siger man: det er kun en konsekvens af Atlantpagten. Derpå kommer man med forslag om, at Vesttyskland skal genoprustes, og det er vel kun et typisk tegn på, hvilken regering, hvilken udenrigsminister vi har, at den højtærede udenrigsminister, hr. Ole Bjørn Kraft, på sin rekordliste har den triste rekord, at han var den første udenrigsminister fra et af de lande, der har været overfaldet og besat af det nazistiske Hitler-Tyskland, som aflagde et servilt høflighedsbesøg hos regeringen i Bonn.

Jeg ved ikke, hvad udenrigsministeren har talt om ved den lejlighed. Jeg ved, hvad han her i tinget har refereret af sine forhandlinger, men jeg kan først på ham, at han i hvert fald ikke har gjort det, som sikkert masser af hans vælgere havde ventet, nemlig talt sydslesvigernes sag. Dengang udenrigsministeren var „det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft“, søgte han at overgå en tidligere statsminister, Knud Kristensen, i agitation for, at Sydslesvig skulle indlemmes eller have mulighed for at blive indlemmet

i Danmark, men jeg forstår, at han har ladet dette program punkt ligge, og jeg forstår på hans redegørelse, at samtalen med dr. Adenauer er foregået i største venskabelighed, til trods for at samme dr. Adenauer i Bonn i henhold til udenrigsministerens egne udtalelser har det standpunkt, at de vidtgående kulturelle særrettigheder, det danske mindretal i Sydslesvig er i besiddelse af, udelukker enhver nødvendighed af at tage grænsespørgsmålet op, og at forbundsregeringen vil anse det som et misbrug af disse rettigheder, hvis det danske mindretal benyttede dem til at skabe en situation, som ville forberede, at grænsespørgsmålet på et senere tidspunkt blev taget op.

Det er typisk for det misbrug af Sydslesvigspørgsmålet til politisk agitation, der har været gjort herhjemme, at en af dem, der har stået fremmest i misbrug af sydslesvigerne i politisk agitation i Danmark, overfor den kendsgerning, at dr. Adenauer har det synspunkt, kommer hjem fra Bonn og siger: jeg havde de mest venskabelige samtaler med dr. Adenauer.

Nu er man ved at gå et skridt videre. Nu kommer man med overenskomsten om Grønland og siger, at samtidig skal i krigstilfælde alle operative danske styrker lægges ind under Eisenhower. Altsammen sker det kun med freden for øje, og det er altsammen en følge af Atlantpagten. Men på den måde udvikler det sig. Når man vil have en ting igennem, uden at befolkningen gør for meget oprør, så siger man: konsekvenserne er ikke så farlige. Men nogle måneder senere kommer man alligevel og tager konsekvenserne.

Således er det jo også gået med sanktioner mod Kina. Det er 3½ måned siden, vi diskuterede dette spørgsmål her i tinget, og det er ikke rigtigt, hvad udenrigsministeren sagde i sin tale i fredags, at det ærede medlem hr. Elgaard havde givet udtryk for, at Danmark har taget afstand fra sanktioner. Nej, det ærede medlem hr. Elgaard sagde — og udenrigsministeren ved det —, at det ærede medlem opfattede udenrigsministerens udtalelser således, at Danmark har taget *afgjort* afstand fra sanktioner.

Så skal den situation klæres, og så forsøger man nu at fortælle, at det er slet ikke sanktioner, der er vedtaget, det er embargo, og ministeren suppleres af det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, der er meget flink til stadigvæk at tale om, at det kun er våbenembargo. Ja, jeg kunne måske nøjes med at sige, at det er karakteristisk, at Atlantpartierne samlede presse til og med fredag morgen skrev om den nye beslutning, der skulle træffes, at det var en beslutning